

10. *Криминалистика социалистических стран / Под ред. В.Я. Колдина. – М.: Юрид. Лит., 1986. – 512 с.*
11. *Панов Н.И. Способ совершения преступления и уголовная ответственность / И.И.Панов. – Харьков: Вища школа, 1982. – 163 с.*
12. *Шмонин А.В. Методика расследования преступлений. Учебное пособие / А.В. Шмонин. – М.: ЗАО Юстицинформ, 2006. – 464 с.*

Тимчишин А.М. Окремі обставини, що потребують встановлення при відкритті кримінальних проваджень про фальшивомонетництво

В статті проаналізовані окремі обставини та фактори, які потребують додаткового дослідження, впливають на поширення фальшивомонетництва в Україні та зумовлюють виникнення певних труднощів при відкритті кримінальних проваджень по даній категорії кримінальних правопорушень.

Ключові слова: злочин, фальшивомонетництво, судова експертиза, попередня перевірка, платіжні засоби, збут підробленої валюти, криміналістичні дослідження.

Тымчышын А.М. Отдельные обстоятельства, требующие установок при открытии уголовных производств о фальшивомонетничестве

В статье проанализированы отдельные обстоятельства и факторы, которые требуют дополнительного исследования, влияют на распространение фальшивомонетничества в Украине и обуславливают возникновение определенных трудностей при открытии уголовных производств по данной категории уголовных правонарушений.

Ключевые слова: преступление, фальшивомонетничество, судебная экспертиза, предыдущая проверка, платежные средства, сбыт поддельной валюты, криминалистические исследования.

Тымчышын А. М. Certain aspects, which require establishment at the opening of criminal proceedings on counterfeiting

In this article analyzed certain aspects and factors which need additional research, influence on the spread of counterfeiting in Ukraine, cause the appearance of certain difficulties at the institution criminal of proceedings in this category of cases.

Keywords: crime, counterfeiting, forensic expertise, preliminary inspection, means of payment, sale of counterfeit currency, criminalistic research.

Тітко І.А.

ЩОДО КЛАСИФІКАЦІЇ КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ ЗА СУБ'ЄКТНИМ КРИТЕРІЄМ

УДК 343.13

Постановка проблеми. Полісуб'єктний склад кримінально-процесуальних правовідносин безумовно передбачає існуван-

ня значної кількості інтересів, носіями яких є відповідні учасники. При цьому зазначені інтереси можуть різнитися від співпадаючих до конфліктуючих. Відповідно питання їх класифікації з метою дослідження особливостей правової природи викликає науковий інтерес та має практично-прикладне значення.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питання класифікації інтересів у сфері правовідносин привертало увагу науковців як за часів радянської доби (Л.Д. Кокорев, В.Ф. Сиренко та ін), так і в період пострадянського становлення систем права держав колишнього союзу (Д.В. Шепелев, О.М. Вінник та ін). При цьому зазначений напрямок дослідження виділявся окремо й в сфері кримінального процесуального права (Л.І. Ільницька, І.Г. Смірнова, С.Л. Деревянкін та ін).

Формулювання мети. Зважаючи на кардинальні зміни у парадигмі кримінального процесуального права України з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. (далі – КПК) виникає потреба у переосмисленні раніше існуючих та формуванні нових підходів до розуміння інтересів в кримінально-процесуальній сфері та їх класифікації, у тому числі за носіями.

Виклад основного матеріалу. За суб'єктом-носієм інтересів дослідники теорії права пропонують виділяти інтереси фізичних осіб, юридичних осіб, держави, суспільства тощо [1, с. 7]. На наш погляд, даний класифікаційний підхід є доволі логічним й таким, що базується на об'єктивній реальності. Більше того, його обґрунтованість у в рамках теорії права дає можливість стверджувати про прийнятність підходу й в межах будь-якої галузі юридичного знання. Відтак, вказаний погляд на групування може бути у повній мірі взятим на озброєння й при класифікації інтересів у сфері кримінального судочинства, безумовно з врахуванням специфіки кримінально-процесуальних правовідносин, а в рамках даного дослідження також і особливостей його предмету. Розглянемо окремі групи інтересів у межах даної класифікації:

а) *інтереси фізичних осіб.* Інтереси даної групи доволі складно обійти увагою, зважаючи принаймні на такі чинники.

По-перше, переважне число серед приватноправових суб'єктів кримінально-процесуальних правовідносин складають саме фізичні особи¹. Даний факт по суті є однією з характерних рис саме кримінального процесуального права (на відміну від, наприклад, цивільно-процесуальних або господарсько-процесуальних взаємовідносин), зважаючи в першу чергу на концепцію матеріального кримінального права, яке розглядає як суб'єкта кримінального правопорушення лише фізичну особу². По-друге, деякі інтереси у в рамках кримінального провадження можуть належати виключно фізичним особам (на відміну від юридичних осіб, всім інтересам яких в рамках кримінального процесу можливо знайти аналог серед інтересів фізичної особи). Вказане пояснюється належністю виключно фізичним особам таких категорій як честь, гідність, їхньою можливістю відчувати фізичний біль або душевні страждання, зазнавати втрат здоров'я тощо. Відповідно, кримінальне процесуальне законодавство, наприклад, захищає інтерес фізичних осіб, який полягає у отриманні відшкодування моральної шкоди, завданої ушкодженням здоров'я, фізичним болем та психологічними переживаннями. По-третє, інтерес будь-якої фізичної особи, що бере участь у кримінальному провадженні, завжди є приватним.

Розглядаючи дану групу інтересів слід звернути увагу на ще один доволі показовий факт. Усі фізичні особи в рамках кримінального провадження можуть бути поділені на дві групи: (а) фізичні особи, які відстоюють власний інтерес (підозрюваний, обвинувачений, потерпілий, цивільний позивач, цивільний відповідач та ін.); (б) фізичні особи, які представляють інтереси інших суб'єктів (які у свою чергу можуть бути як фізичними так і юридичними особами).

1 Представники державних органів у кримінально-процесуальних правовідносинах не можуть розглядатися як фізичні особи зважаючи на той факт, що вони діють не від власного імені, представляють не свої особисті інтреси, а лише реалізують повноваження, покладені на них державою.

2 Заради справедливості слід відмітити, що останнім часом відбувається поступове розширення участі юридичних осіб у кримінально-правовій та кримінально-процесуальній сферах (про це більш детально – далі).

Окрім того, у деяких наукових класифікаціях поряд із фізичними особами, які наділені в кримінальному провадженні власним інтересом або представляють інтерес іншої особи, виділяють окрему групу суб'єктів, яких іменують «допоміжними», «нейтральними», або «виконуючими забезпечувальну функцію», відносячи до їх числа свідків, понятих, експертів, спеціалістів, статистів, перекладачів та ін [див., напр. 2, с. 103-104]. При цьому, однією з характерних ознак суб'єктів вказаної групи називається їх незаінтересованість у результатах кримінального провадження. Інтерпретуючи вказану ознаку через призму предмету нашого дослідження слід вказати, що фізичні особи вказаної групи не наділені процесуальними інтересами у вирішенні основних питань кримінального провадження, зокрема щодо визнання винності особи, призначення їй покарання, встановлення розміру шкоди, завданої кримінальним правопорушенням тощо. Окрім цього, наявність у вказаних суб'єктів будь-якої заінтересованості у результатах кримінального провадження, виключає можливість їх участі у даному провадженні або, якщо йдеться про свідків, накладає відбиток на оцінку достовірності їх показань.

Вбачається, що вищевикладені міркування, будучи цілком прийнятними з позиції групування учасників кримінального процесу за функціональним критерієм, не можуть бути безумовною підставою для висновку про відсутність у вказаних суб'єктів тих чи інших процесуальних інтересів. Так, в ході кримінального провадження не виключається претендування суб'єктів розглядуваної групи на використання певних процесуальних механізмів. Це у свою чергу означає, що законодавець визнає наявність у переліченої групи суб'єктів процесуальних інтересів, а відтак надає інструментарій для їх задоволення. Відмітимо, що схожих висновків вже доходили окремі правники. Так, Л.Д. Кокорев вказував, що приватні інтереси набувають особливого значення в першу чергу стосовно осіб, безпосередньо зацікавлених у вирішенні кримінального провадження (підозрюваний, обвинувачений, потерпілий, цивільний позивач та цивільний відповідач), але при цьому приватні інтереси можуть бути наявними в кожного учасника

кримінального процесу [3, с. 9]. Аналогічну позицію знаходимо й в роботах сучасних правників. Як відмічає О. Г. Шило, законні інтереси притаманні всім суб'єктам кримінально-процесуальних відносин. Вони є не лише в обвинуваченого та потерпілого, а й у суб'єктів, які сприяють кримінальному провадженню, беруть у ньому епізодичну участь. Не маючи особистої заінтересованості у вирішенні справи, такі особи водночас мають законні інтереси, які пов'язані саме із здійсненням провадження. ... У діяльності кожного з них інтерес одержує специфічний прояв, виходячи з характеру здійснюваних функцій та повноважень, що забезпечують їх реалізацію» [4, с. 59].

У рамках розглядуваного, слід також торкнутися питання про наявність власних інтересів у суб'єктів, які відстоюють у кримінальному провадженні інтереси інших осіб. Позиції правників, що висловлювались з даного питання, дещо різняться (зокрема, деякі правники пропонують в якості окремої виділяти категорію «професійний інтерес» [див., напр.: 5]), хоча у своїй більшості зводяться до визнання наявності відповідного інтересу лише в особи, яку представляють, й відстоювання саме цього інтересу представником¹ [див., напр.: 2, с. 103-104]. Погоджуючись з подібною позицією, думається, що з урахуванням напрямку нашого дослідження вона може бути дещо доповнена. Дійсно, захисники, представники, законні представники в кримінальному провадженні є своєрідними «провідниками» інтересів інших осіб, відтак закон не передбачає можливість існування у них власного процесуального інтересу, який би був предметом правового захисту. Разом із тим, не виключається наявність у таких суб'єктів інтересів, які ми відносили до числа юридично-значимих, та які виключають можливість участі представника у кримінальному провадженні. Йдеться у першу чергу про ситуацію яку іменують у юриспруденції конфліктом інтересів. При чому у випадку з

¹ В даному контексті термін «представник» буде вживатися в широкому значенні для позначення всіх суб'єктів, які у кримінальному провадженні відстоюють інтерес іншої особи (захисник, законний представник, представник потерпілого, цивільного позивача, цивільного відповідача, юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження).

представником в конфлікт з інтересами клієнта можуть входити як інтереси інших осіб, яких він представляє (представляв), так і його власні інтереси. Приклади подібних ситуації знаходимо в чинному законодавстві. Так, відповідно до ч. 1 ст. 46 КПК захисник не має права взяти на себе захист іншої особи або надавати їй правову допомогу, якщо це суперечить інтересам особи, якій він надає або раніше надавав правову допомогу (конфлікт інтересів клієнтів). У свою чергу ЗУ «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» у п. 8 ч. 1 ст. 1 визначає конфлікт інтересів як суперечність між особистими інтересами адвоката та його професійними правами і обов'язками, наявність якої може вплинути на об'єктивність або неупередженість під час виконання адвокатом його професійних обов'язків, а також на вчинення чи невчинення ним дій під час здійснення адвокатської діяльності (конфлікт інтересів клієнта і власних інтересів представника). Проте питання конфлікту інтересів у рамках кримінального провадження, на наш погляд, потребує окремої уваги.

б) *інтереси юридичних осіб*. Як нами вже відмічалось, останнім часом відбувається поступове розширення участі юридичних осіб у кримінально-правовій та кримінально-процесуальній сферах. У цьому ракурсі доцільно згадати положення новоприйнятого КПК, відповідно до якого юридична особа може бути визнана потерпілим (ч. 1 ст. 55 КПК), а також внесення низки істотних змін до КК та КПК в частині регламентації застосування заходів кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб [див.: 6]. Зазначені факти обумовлюють виділення інтересів юридичних осіб як окремої групи.

Характеристика інтересів юридичних осіб, як окремої групи інтересів у рамках кримінального провадження, потребує звернення уваги на низку особливостей.

По-перше, у ряді випадків, інтерес юридичної особи може виступати в кримінальному провадженні як елемент предмету доказування. Так, наявність інтересу юридичної особи є своєрідною кваліфікуючою ознакою для застосування до останньої заходів кримінально-правового характеру. Відповідно до положень

КК, підставами для застосування до юридичної особи заходів кримінально-правового характеру є вчинення її уповноваженою особою або за дорученням чи наказом, за змовою та в співучасті, або іншим шляхом від імені та в інтересах юридичної особи одного з перелічених законом злочинів (ч. 1 ст. 96³). Отже, наявність такого інтересу має входити до предмету доказування в рамках кримінального провадження.

По-друге, нагадаємо, що при дослідженні інтересів, носіями яких є фізичні особи, ми констатували наявність у кримінальному процесі фізичних осіб, що не наділені жодним інтересом в рамках кримінального провадження. Стосовно ж юридичних осіб ситуація є іншою: кримінальне процесуальне право не знає випадків участі юридичної особи як суб'єкта кримінального провадження з метою виконання забезпечувальної функції. Відповідно, усі юридичні особи, які беруть участь у кримінальному провадженні, наділені чітко визначеним інтересом, віднесення якого до числа державних або приватних залежить від форми власності юридичної особи¹.

По-третє, знову ж таки на відміну від інтересів фізичних осіб, інтереси осіб юридичних завжди реалізуються у кримінальному провадженні через представника. Не звертаючись до детального розгляду правової природи юридичної особи, вкажемо лише на той факт, що юридична особа як правове явище є своєрідною юридичною фікцією, загальновизнаною умовністю, відповідно фізичне вираження її інтересів можливе лише через діяльність фізичної особи. При цьому особливості того місця, яке займають юридичні особи в кримінальному матеріальному та процесуальному праві, зумовлюють ще одну відмінність у представництві їх інтересів порівняно з представництвом інтересів фізичних осіб. Зокрема, якщо залежно від статусу та психіко-фізіологічних осо-

¹ У даному контексті йдеться про юридичних осіб, які беруть участь у кримінальному провадженні в статусі потерпілих, цивільних позивачів, цивільних відповідачів, юридичних осіб, щодо яких здійснюється провадження. Органи публічної влади, посадові особи яких здійснюють провадження, по суті також є юридичними особами, проте процесуальна природа їх є принципово іншою.

бливостей фізичної особи статус її представника може різнитися (захисник, представник, законний представник), то суб'єкт, що представляє інтереси юридичної особи у кримінальному провадженні завжди іменується представником.

в) *інтереси держави і суспільства*. Дана група інтересів безумовно потребує виділення в рамках нашої роботи, оскільки саме вказані суб'єкти є носіями публічних інтересів. При класифікаційна характеристика цієї групи інтересів, на наш погляд, зобов'язує позначити свою позиції принаймні з двох питань: а) щодо відмежування даної групи інтересів від інтересів окремих фізичних та юридичних осіб; б) щодо тотожності або відмінності державних і суспільних інтересів.

Стосовно першого питання, зауважимо, що свого часу І. Бен-там визначав суспільство як штучне тіло, яке складається з індивідуальних осіб, а відповідно суспільний інтерес – як суму інтересів окремих членів такого суспільства [7, с. 10-11]. Однак слід погодитися з сучасними дослідниками, які визнають такий підхід досить спрощеним, «оскільки в суспільстві діє велика кількість громадян, різні соціальні групи, організації, інтереси яких не завжди збігаються, а тому про механічну сукупність цих інтересів не може бути й мови» [8, с. 47], та пропонують визначати суспільні інтереси як усереднені особисті, групові інтереси, інтереси, без задоволення яких неможливо, з одного боку, реалізувати приватні інтереси, а з іншого – забезпечити цілісність, сталість і нормальний розвиток організацій, держави, націй, соціальних прошарків, нарешті суспільства в цілому [9, с. 54]. Рівночасно слід підтримати позицію, згідно з якою «відображаються в праві і відповідно підлягають державному захистові не будь-які суспільні інтереси, а ті з них, що відповідають загальному благу, моральним засадам суспільства (в демократичній державі) та/або політиці держави у певній сфері суспільного життя» [12, с. 47-48].

Щодо тотожності або відмінності державних і суспільних інтересів то в даному питанні позиції науковців також різняться, причому доволі часто в залежності від галузі дослідження. Зокрема, одні дослідники переконують, що слід відокремлювати

поняття суспільні і державні інтереси. При чому останні, не слід визнавати самостійними, оскільки держава може лише виражати або суспільні інтереси (якщо йдеться про демократичну державу), або приватні (особисті чи групові – в державі з антидемократичним політичним режимом) [10, с. 95]. Інші вказують на наявність у держави самостійного інтересу, оскільки держава, будучи інструментом вираження інтегрованого інтересу суспільства [11, с. 91-92] «у певних випадках віддзеркалює не чийсь певні інтереси (суспільства, його прошарків, окремих територіальних громад або правлячої верхівки), а свої власні (щодо матеріального забезпечення її функціонування, наприклад), сформовані на основі більш-менш збалансованого врахування, гармонізації інтересів різних соціальних груп (підприємців і споживачів, власників підприємств і найманих працівників, різних територіальних громад тощо), без чого держава неспроможна здійснювати функцію організатора суспільного життя (економічного, політичного, культурного тощо)» [12, с. 47].

На наш погляд, вищевикладені підходи щодо розмежування категорій «державний» і «суспільний» інтерес будучи цілком виправданими в галузі теорії держави і права, державного будівництва, господарського права, при цьому не є актуальними в галузі кримінального процесу. Вважаємо, що в аспекті нашого дослідження доречно опиратися на позиції науковців, які ототожнюють державні і суспільні інтереси у сфері кримінального судочинства [див., напр.: 12; 13], оскільки доволі складно уявити ситуацію, коли суспільство діє в ході кримінального провадження як окремий самостійний суб'єкт, або держава діє не в інтересах суспільства¹.

У продовження характеристики даної класифікаційної групи інтересів, бачиться необхідним вказати на рису, що відрізняє дер-

1 Хоча, заради справедливості, слід вказати, що КПК в ряді випадків допускає формулювання, які дають підставу стверджувати про неспівпадіння понять «державні інтереси» і «суспільні інтереси». Так, угода про визнання винуватості може бути укладена у провадженні щодо кримінальних правопорушень, внаслідок яких шкода завдана лише державним чи суспільним інтересам (ч. 4 ст. 469 КПК).

жавні інтереси від приватних інтересів фізичних та юридичних осіб. Річ у тім, що останні можуть бути диференційовані залежно від процесуального статусу носія. Зокрема, цілком допустимо вести мову про приватні інтереси підозрюваного (обвинуваченого), потерпілого, цивільного позивача, цивільного відповідача, юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження та ін. як про відособлені групи інтересів. Що ж стосується державних інтересів, то їх диференціація за окремими державно-владними суб'єктами, які ведуть кримінальне провадження, є некоректною. Тобто, не можна вести мову про державні інтереси слідчого, прокурора, оперативного працівника або суду, оскільки інтерес перелічених осіб у кримінальному провадженні є єдиним, хоча його функціональне забезпечення й розподілено між різними державно-владними суб'єктами¹.

У продовження вищевикладеного слід також згадати про доволі розповсюджений у правоохоронних колах соціальний феномен як *відомчі інтереси*. На наш погляд, дане явище може бути визначено як приватний інтерес державного суб'єкта, обумовлений корпоративною приналежністю до того чи іншого органу (відомства). Негатив даного явища у першу чергу проявляється у спотворенні поставленої перед правоохоронним органом мети загальнодержавного значення в угоду інтересам одного відомства, а яскравим його прикладом є робота не на результат, а на статистичні показники. Так, наприклад, проведене нами узагальнення практики продемонструвало, що органи прокуратури прагнуть уникати закриття кримінального провадження за п. 7 ч. 1 ст. 284 КПК (відмова потерпілого від обвинувачення у кримінальному провадженні у формі приватного обвинувачення) оскільки дана підстава застосовується лише після повідомлення про підозру, а закриття провадження після повідомлення про підозру є негативним показником. У такому випадку, керуючись як раз відомчим інтересом, процесуальні керівники прагнуть передати обвинувальний акт в суд (це забезпечує позитивні показники), роз'яснюючи потерпілому, що своє клопотання він може озвучити на

¹ Цим у свою чергу пояснюється виникнення кримінально-процесуальних кліше на зразок «інтереси слідства», «інтереси слідства і суду» тощо.

першому судовому засіданні й провадження буде закрито. Проаналізувавши цей приклад, не складно дійти висновку, що у зазначеній ситуації (як і в більшості аналогічних) відомчі інтереси стають перешкодою у досягненні загальнодержавного публічного інтересу, анонсованого у ст. 2 КПК – забезпечення швидкості кримінального провадження.

Висновки. Свідки, поняті, експерти, спеціалісти, статисти, перекладачі та інші суб'єкти, які є «нейтральними» і виконуючими забезпечувальну функцію, не наділені процесуальними інтересами у вирішенні основних питань кримінального провадження. Окрім цього, наявність у вказаних суб'єктів будь-якої заінтересованості у результатах кримінального провадження, включає можливість їх участі у даному провадженні або накладає відбиток на оцінку достовірності доказової інформації. Проте в ході кримінального провадження не виключається претендування суб'єктів розглядуваної групи на використання певних процесуальних механізмів. Це у свою чергу означає, що законодавець визнає наявність у переліченої групи суб'єктів процесуальних інтересів, а відтак надає інструментарій для їх задоволення. Диференціація державних інтересів за окремими державно-владними суб'єктами, які ведуть кримінальне провадження, є некоректною. Не можна вести мову про державні інтереси слідчого, прокурора, оперативного працівника або суду, оскільки інтерес перелічених осіб у кримінальному провадженні є єдиним, хоча його функціональне забезпечення й розподілено між різними державно-владними суб'єктами

1. *Шепелев Д.В. Проблемы реализации и защиты интересов в праве / Денис Викторович Шепелев: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. – М., 2011. – 20 с.*
2. *Уголовный процесс России: учебн. / А.С. Александров, Н.Н. Ковтун, М.П. Поляков, С.П. Серебрякова; Науч. ред. В.Т. Томин. М. : ЮррайтИздат, 2003. – 821 с.*
3. *Общественные и личные интересы в уголовном судопроизводстве [Текст] / научн. ред. Л. Д. Кокорев. - Воронеж : Изд-во Воронеж. гос. ун-та, 1984. - 160 с.*

4. Шило О. Г. *Теоретичні основи та практика реалізації конституційного права людини і громадянина на судовий захист у досудовому провадженні в кримінальному процесі України* : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.09 / О. Г. Шило ; Нац. ун-т «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого», 2011. – 479 с.
5. Смирнова И.Г. *Защита профессионального интереса в уголовном судопроизводстве: значение правовых позиций Конституционного суда РФ* / Ирина Георгиевна Смирнова // *Известия Иркутской государственной юридической академии* – 2007. – №3 [Электронный ресурс] – режим доступа: <http://cyberleninka.ru/article>.
6. *Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо виконання Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України стосовно відповідальності юридичних осіб*: Закон України № 314-VII від 23 травня 2013 р.
7. Бентам И. *Введение в основание нравственности и законодательства.* - М.: РОССПЭН, Шепелев Д.В. *Проблемы реализации и защиты интересов в праве* / Денис Викторович Шепелев: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. – М., 2011. – 20 с.
8. *Уголовный процесс России: учебн.* / А.С. Александров, Н.Н. Ковтун, М.П. Поляков, С.П. Серебрякова; Науч. ред. В.Т. Томин. М. : ЮррайтИздат, 2003. – 821 с.
9. *Общественные и личные интересы в уголовном судопроизводстве [Текст]* / научн. ред. Л. Д. Кокорев. - Воронеж : Изд-во Воронеж. гос. ун-та, 1984. - 160 с.
10. Шило О. Г. *Теоретичні основи та практика реалізації конституційного права людини і громадянина на судовий захист у досудовому провадженні в кримінальному процесі України* : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.09 / О. Г. Шило ; Нац. ун-т «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого», 2011. – 479 с.
11. Смирнова И.Г. *Защита профессионального интереса в уголовном судопроизводстве: значение правовых позиций Конституционного суда РФ* / Ирина Георгиевна Смирнова // *Известия Иркутской государственной юридической академии* – 2007. – №3 [Электронный ресурс] – режим доступа: <http://cyberleninka.ru/article>.
12. *Про внесення змін до деяких 1998.*- 415 с.
13. Вінник О.М. *Теоретичні аспекти правового забезпечення реалізації публічних і приватних інтересів в господарських товариствах* / Оксана Мар'янівна Вінник: дис. ... д-ра юрид. наук. – К., 2004. – 631 с.

14. Тихомиров Ю. А. *Публичное право: Учебник для юрид. факультетов и вузов.*- М.: БЕК, 1995.- 484 с.
15. Кряжсков А. В. *Публичный интерес: понятие, виды и защита // Гос. и право.*- 1999.- № 10.- С. 91-99.
16. Брагин Н. И. *Государство и рынок (Теоретико-методологические основы взаимодействия рыночных механизмов и экономической эффективности государства в системе общественного воспроизводства).*- М., 2001.- 339 с.
17. Меженина Л.А. *Публичность российского уголовного процесса : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Л.А. Меженина. – Екатеринбург, 2002. – 175 с.*
18. Шпотаківська О.В. *Суспільні та особисті інтереси у кримінальному судочинстві : дис. канд. юрид. наук : 12.00.09 / О.В. Шпотаківська. – К., 2005. – 193 с.*

Тітко І.А. Щодо класифікації кримінально-процесуальних інтересів за суб'єктним критерієм

Стаття присвячена дослідженню категорії «інтерес» у сфері кримінального судочинства, виявленню видів інтересів та їх специфічних характеристик з позиції суб'єктного критерію.

Ключові слова: інтерес, інтерес в кримінальному процесі, класифікація інтересів, приватний інтерес, публічний інтерес.

Тітко И. А. Относительно классификации уголовно-процессуальных интересов по субъектному критерию.

Статья посвящена исследованию категории «интерес» в сфере уголовного судопроизводства, выявлению видов интересов и их специфических характеристик с позиции субъектного критерия.

Ключевые слова: интерес, интерес в уголовном процессе, классификация интересов, частный интерес, публичный интерес.

Titko I. A. About the classification of criminal procedure interests on subjectness criterion. The article explores the category of «interest» in the field of criminal justice, the identification of kinds of interest and their specific characteristics from a position of subjective criterion.

Keywords: interest, interest in the criminal process, classification of interest, private interest, public interest.